

ZÓNA *Zet*

ZÁSOBOVANIE: od Po do Pia, september - jún

**VJAZD A STÁTIE
POVOLENÉ:**

- žiakom SZŠ
- pedagogickým a nepedagogickým zamestnancom
- rodičom a priateľom školy

3

OBSAH

Darček k 70. výročiu

Záložka do knihy spája slovenské školy

Olympiáda v anglickom jazyku

Ako rozpoznať dezinformácie a fake news

Zločiny komunizmu

Deň kroja

Žiacke školské rady na online stretnutí s RMŽK

Preventívne poradenstvo pre študentov IV. ročníkov

SOČ

Injekčná striekačka

Neškodný nákup

Odchod mojej druhej polovičky

...(bez názvu)

Alergie

Medzinárodný deň lesov

Deň učiteľov

...dôležitá je však aj škola

života, ktorá nemá prázdniny

S nadhľadom a so štipkou humoru

Záverečné usmernenia

Redakčná rada:

*Ing. S. Blcháčová, V. Bobulová, PaedDr. A. Dzúrová, PhDr. S. Fričová,
Mgr. I. Jančušková, Mgr. M. Nováková*

Bc. M. Madajová I. MA, D. Vyšná I.PSB, M. Micháľková I.PSB, P. Bellová II.PS, N. Harakaľová II.PS, N. Bartošová III.Z, T. Jezná III.Z, A. Moravová III.Z, S. Švidroňová III.Z, T. Čatlošová IV.Z, A. Čupková IV.Z, D. Dlhopolčeková IV.Z, P. Večerková IV.Z. K. Borošová IV.ZuA, G. Dutková IV.ZuA, K. Kabelíková IV.ZuA, V. Štofčíková IV.ZuA

Darček k 70. výročiu

V stredu 24.2.2021 naša škola dostala darček k 70. výročiu

Naša škola, ktorá už niekoľko desaťročí vzdeláva budúcich zdravotníkov sa dočkala kompletnej obnovy. Žilinská župa nám dňa 24.2.2021 odovzdala do užívania kompletne zrekonštruovanú budovu. Celý proces od vyhlásenia verejného obstarávania po ukončenie prác trval jeden a pol roka.

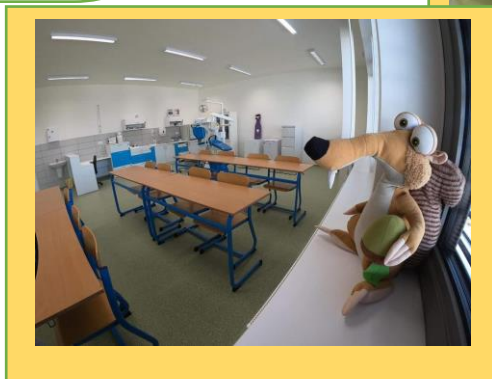
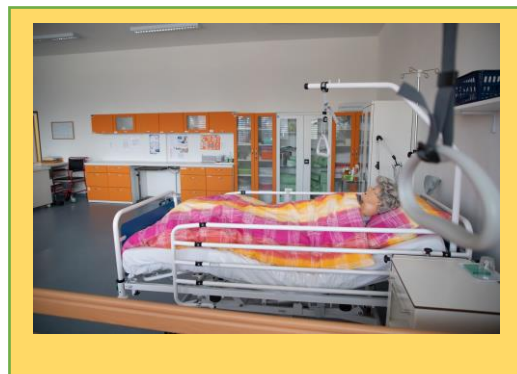
„Zo starej, zdravotne závadnej budovy školy sa počas roka stala jedna z najmodernejších na Slovensku. Spojila sa vkusná architektúra, moderné riešenia, inovatívne prístupy a výsledkom je jedinečná škola s kvalitnými podmienkami na vzdelávanie. Ide o jednoznačne jednu z najväčších investícií z vlastných zdrojov Žilinského samosprávneho kraja. Jej celková hodnota bola vo výške 4,1 milióna Eur,“ povedala županka Erika Jurinová.

Z pôvodnej konštrukcie ostal len základný nosný systém. Budova má nový obvodový plášť s hliníkovými oknami vybavenými vonkajšími žalúziami. Nové sú rozvody vody, kanalizácií, odpadov, aj kúrenie a elektroinštalácia. Po všetkých miestnostiach je dotiahnutá štrukturovaná kabeláž schopná prenášať akékoľvek dátové signály, škola je vybavená dochádzkovým systémom, videovrátnikom, elektrickým zabezpečovacím systémom ako i kamerovým systémom. Budova disponuje novými vzduchotechnickými zariadeniami, ktoré ju zásobujú čerstvým vzduchom s rekuperovaním odpadného tepla a zároveň ochladzujú priestory.

Zmena nastala aj v dispozičnom riešení. Zastrešilo sa vnútorné átrium, čím sa z neho stal interiérový priestor. „Zväčšili a otvorili sa tak vnútorné plochy na prvom nadzemnom podlaží a stali sa interaktívnou súčasťou školy. Átrium je vybavené výťahom, ktorý prepojí všetky poschodia školy a umožní bezbariérový presun po budove,“ doplnila županka. Pre chladenie a vetranie átria slúžia aj dve diaľkovo ovládané okná pod stropom svetlíka s automatickým zavieraním v prípade nepriaznivého počasia. Novinkou, ktorá zlepši celkový komfort študentov je wellness, ktorý je vybavený fínskou saunou, infrasaunou, šatňami, oddychovými priestormi, sociálnymi priestormi so sprchami a ochladzovacou kaďou. Tak ako celá škola aj wellness časť je prispôbena pre možnosť užívania aj osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu.

Učebne sú vybavené novým nábytkom, dokúpilo sa nové strojné zariadenie, šatňové skrinky a stoličky do laboratórií. V súčasnosti má škola 327 študentov, dennej aj externej formy štúdia. „Včerajším dňom máme podpísané kolaudačné rozhodnutie. V tejto chvíli nám ostáva už len vypracovať prevádzkový poriadok a dosťahovať ďalšie triedy s učebňami a môžeme začať vyučovať. My by sme chceli naštartovať prezenčné vyučovanie od 8.marca, ak nám to pandemická situácia dovoľí,“ uzavrela riaditeľka školy Silvia Blcháčová.

Záložka do knihy spája slovenské školy: Osobnosti a diela slovenskej dramatickej tvorby

Slovenská pedagogická knižnica v Bratislave vyhlásila pri príležitosti októbra ako Medzinárodného mesiaca školských knižníc 2020 pre stredné školy 9. ročník celoslovenského projektu *Záložka do knihy spája slovenské školy: Osobnosti a diela slovenskej dramatickej tvorby* (100. výročie založenia Slovenského národného divadla a 190. výročie prvého ochotníckeho predstavenia na Slovensku).

Naša škola sa každoročne zapája do tohto celoslovenského projektu, ktorého cieľom je nadviazanie kontaktov medzi slovenskými strednými školami a podpora čítania prostredníctvom výmeny záložiek do kníh, ktoré žiaci vyrobia ľubovoľnou technikou.

Tohtoročná téma zaujala našich žiakov a pri výrobe záložiek naplno prejavili svoju kreativitu a zároveň sa zážitkovým spôsobom oboznámili s významnými osobnosťami a dielami slovenskej dramatickej tvorby. Väčšina žiakov si ako motív na svoje záložky zvolila známych autorov divadelných hier (napr. Pavol Országh Hviezdoslav, Jozef Gregor Tajovský, Peter Zvon, Peter Karvaš, Ivan Stodola, Ján Chalupka, Jonáš Záborský, Ján Palárik) alebo historickú budovu Slovenského národného divadla či súčasných slovenských divadelných hercov.

Slovenská pedagogická knižnica vytvorila partnerské dvojice medzi strednými školami s prihliadnutím na typ školy a počet prihlásených žiakov. Našou partnerskou školou sa stala Stredná zdravotnícka škola Humenné. Termín výmeny záložiek a zaslania dobrovoľného vyhodnotenia bol vzhľadom na mimoriadnu situáciu s pandémiou koronavírusu a súvisiacimi rozhodnutiami vlády Slovenskej republiky predĺžený do marca 2021.

Pozrite si ukážky záložiek našich žiakov:-)

Mgr. Veronika Bobulová

OLYMPIÁDA V ANGLICKOM JAZYKU

BLAHOŽELÁME!

Martinka Zarevúcka, žiačka II. PS, sa ako prvá žiačka našej školy prebojovala školským, okresným a krajským kolom Olympiády v anglickom jazyku a postúpila do celoslovenského kola. V dňoch 24. a 25. marca 2021 úspešne absolvovala aj toto náročné kolo OAJ, ktoré sa uskutočnilo online formou. V konkurencii najlepších žiakov stredných odborných škôl (kategória 2D) sa Martinka umiestnila na krásnom 6. mieste!

Srdečne **BLAHOŽELÁME** a **ĎAKUJEME** za vzornú reprezentáciu školy!

PaedDr. Anna Dzúrová

Ako rozpoznať dezinformácie a fake news?

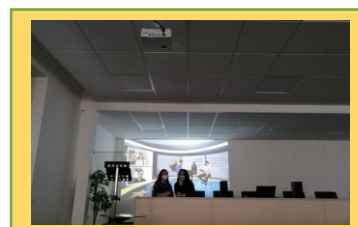
Dňa 15. marca 2021 sme sa zúčastnili jednej online diskusie. Bola veľmi zaujímavá, tak sme sa rozhodli, že Vám o nej napíšeme.

Nie vždy sú informácie, ktoré čítame na internete pravdivé. V dnešnej dobe je ich také množstvo, že je ťažké rozoznať pravdu od fake news. Ako príklad môžeme uviesť aj súčasný Covid-19. Po internete sa šíri mnoho dezinformácií a konšpiračných teórií, takže môžeme povedať, že pre človeka je v súčasnosti veľmi nebezpečné, ak verí dezinformáciám o koronavíruse. Ohrozuje tým nielen seba, ale aj svoje okolie. A to platí aj pre mnohé iné dezinformácie. Preto sa pozrime na pár dôležitých činností, ktoré treba vykonať, aby sme si overili pravdivosť príspevku. Najdôležitejšie je preverovanie autora príspevku, informácií alebo zdrojov, odkiaľ daný článok čerpal.

V diskusii sme sa dozvedeli aj o mnohých dezinformáciách, ktoré sa šíria v politike. Konkrétne išlo o príbeh političky Nicholsonovej, ktorá rozprávala, ako sa o nej šíria fake news o tom, že bola prostitútka. Potvrdilo sa, že to nie je pravda, ale mnohí ľudia tomu aj tak stále veria, lebo si nepreverili informácie. A to je len jeden prípad z mnohých. Keď sa šíria takéto fake news v politike a ľudia im veria bez toho, aby si všetky informácie preverili, môže to zapríčiniť napríklad aj to, že svoj hlas dajú niekomu inému, ako by chceli.

Na záver by sme chceli povedať, že preverovanie informácií je naozaj dôležité. Zaberie nám len pár minút, no ak si ich neoveríme, môže to mať pre nás veľké negatívne následky.

Natália Harakaľová, Paulína Bellová, II.PS

Zaujalo nás

Zločiny komunizmu

„V Turecku komunizmus nebude, pretože prvým cieľom tureckej vlády je dať ľudu slobodu a šťastie.“

- Mustafa Kemal Atatürk

Zločiny páchané komunizmom sa datujú už ku jeho vzniku a komunistická vláda páchala tieto zločiny po celom svojom území. Či už hovoríme o Októbrovej revolúcii v roku 1917, kde komunisti násilne uniesli a zavraždili ruskú cársku rodinu, alebo o ostatných násilných zločinoch ktoré komunisti vykonali. Po Októbrovej revolúcii vypukla v Rusku občianska vojna ktorá stála životy približne 1,2 milióna ľudí. Po skončení revolúcie vznikol z Ruska Sovietsky zväz. Ten pokračoval v šírení komunizmu, čo znamenalo aj ďalšie zločiny.

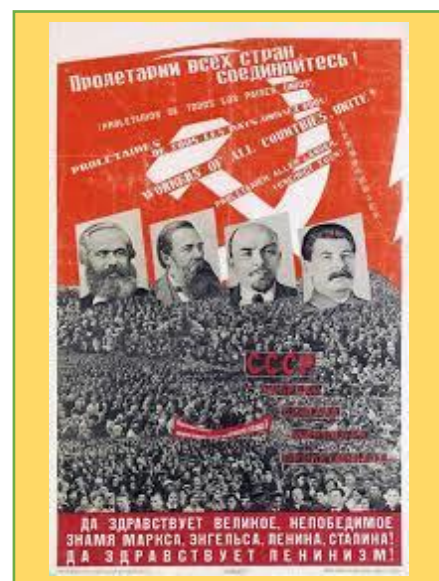
K ľuďom ktorý prispeli k týmto zločinom najviac, patril jednoznačne Josif Vissarionovič Stalin. Medzi jedny z jeho najväčších zločinov patria tzv. čistky alebo obdobie veľkého teroru. V tomto čase Stalinovi stúpenci odstraňovali jeho odporcov a to aj medzi ich vlastnými príslušníkmi komunistickej strany. Pri týchto procesoch bolo zatknutých vyše 1,4 milióna obyvateľov, z ktorých približne 700 tisíc bolo zastrelených a v rokoch 1937-38 zahynulo v táboroch cez 115 tisíc ľudí. Ďalšie masové zabíjanie následne utíchlo, no v roku 1941, po napadnutí Sovietskeho zväzu Nemcami, sa znova začalo. V tomto období sa vraždili väzni, ktorí by mohli byť pre Sovietsky zväz nebezpečný ak by sa dostali do rúk nepriateľa.

Tieto ohavnosti sa však nediali len na území Sovietskeho zväzu, ale diali sa aj na iných územiach, kde sa dostali k moci komunisti alebo boli obsadené Sovietskym zväzom. Po takéto príklady nemusíme chodiť ďaleko. Ako jeden z nich si môžeme zvoliť napríklad Československo. Tu komunisti napáchali veľmi veľa zločinov. Vláda tu robila vykonštruované procesy proti nevinným ľuďom ktorý len vyjadrili svoj názor. Medzi najznámejšie patrí proces s Miladou Horákovou bol najväčší a najvýznamnejší vykonštruovaný politický bábkový proces v komunistickom Československu. Proces bol vysielaný na živo, a na konci tohto procesu bola Milada Horáková odsúdená k trestu smrti. Takýchto politických procesov sa dialo v Československu hneď niekoľko. Tento proces sa netýkal len Milady Horákovovej ale aj jej celej skupiny. Obžalovaných skončilo vyše 639 členov. Vráťane následných procesov však bolo udelených celkom 10 trestov smrti, 48 doživotných trestov a ďalšie tresty odňatia slobody v súhrnnej dĺžke 7830 rokov. Pri takýchto procesoch sa používali napríklad dopredu vytvorené scenáre výpovedí a iné podvrhy.

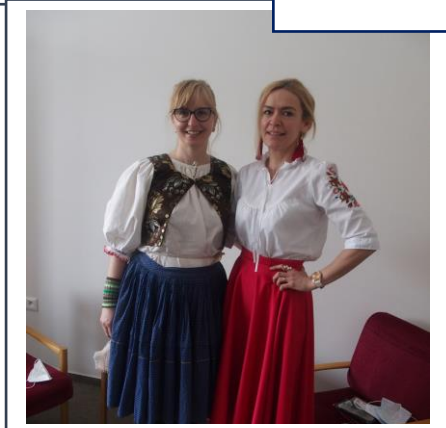
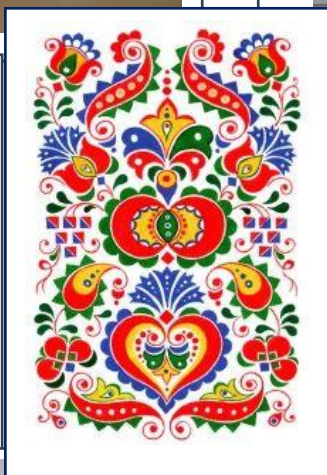
K ďalším zločinom spáchaným komunistickou vládou patrili deportácie, odvádzanie ľudí do gulagov, vyhrážanie sa, odpočúvanie, cenzúra, bránili ľuďom vo vyznávaní ich viery a znárodňovali ľuďom ich majetky, ktoré neraz veľmi dlho budovali, brali ľuďom slobodu prejavu a pohybu. K ďalšiemu veľmi podstatnému bodu patrí ovplyvňovanie mládeže v školách.

Komunisti napáchali veľmi veľa zverstiev a zločinov. Niektoré sú zachytené aj v zákonoch SR - *Komunistická strana Československa a jej odnož Komunistická strana Slovenska sú zodpovedné za spôsob vlády v našej krajine v rokoch 1948-1989, a to najmä za cieľavedomé ničenie tradičných hodnôt európskej civilizácie, národných a náboženských práv, za úmyselné porušovanie ľudských práv a slobôd, za justičné zločiny vykonané v politických procesoch, za teror vykonávaný proti nositeľom iných názorov, než aké zodpovedali učeniu marxizmu-leninizmu, za devastáciu hospodárstva, za zničenie tradičných princípov vlastníckeho práva, za zneužívanie výchovy, vzdelávania, vedy a kultúry na politické a ideologické účely. Zákon NR SR č. 125/1996 z 27. marca 1996 o nemorálnosti a protiprávnosti komunistického systému. - Zákony ako sú tieto potvrdzujú to, že komunisti napáchali veľmi veľa zlých vecí a dnešní ľudia by nemali ideológiu ako je komunizmus a iné ďalšie podporovať.*

N. Bartošová, III.Z

Deň kroja

Žiacke školské rady na online stretnutí s RMŽK

Dňa 12. februára 2021 sa o 19:00 hod. uskutočnilo prvé online stretnutie zástupcov žiackych školských rád stredných škôl zo Žilinského kraja. Stretnutie prebiehalo v kreatívnom duchu a ani jeden študent sa tam nenudil. Stretnutie pozostávalo z úvodu, kde sme sa všetci zoznámili, čo bolo veľmi príjemné. Neskôr sme absolvovali aj nejaké kvízy a zasúťažili sme si. Bola možnosť podeliť sa s aktivitami, ktoré žiacke školské rady realizujú počas online vzdelávania. Nápady boli veľmi zaujímavé a inšpiratívne.

Ďalej RMŽK informovala, čo ponúka žiackym školským radám v rámci mentorského a vzdelávacieho sprevádzania. V rámci spolupráce s Odborom školstva športu ŽSK účastníkom bola predstavená nová webová stránka www.mojastredna.sk. Pozrite si ju i Vy!

Stretnutie bolo plné skvelých nápadov a dobrej atmosféry. Určite je skvelé sa aktívne zapájať do takýchto činností, rozvíjame seba a ešte sa pri tom aj zabavíme.

Martina Micháľková, I.PSB

Preventívne poradenstvo – pre študentov IV. ročníkov

Dňa 22. 3. 2021 sa prostredníctvom platformy ZOOM uskutočnila v spolupráci s ÚPSVaR v Liptovskom Mikuláši prednáška – preventívne poradenstvo pre žiakov IV. ročníkov.

V prvej časti mali žiaci možnosť dozvedieť sa od Ing. Zuzany Kubovičovej o programe EURES a možnostiach práce, stáží a brigád v rámci Európskej únie. Žiakom boli predstavené overené webové stránky, ktoré sprostredkovávajú prácu v zahraničí alebo poskytujú dôležité informácie, ktoré s tým súvisia. Získali aj poznatky o možnej finančnej podpore, o nástrahách, na ktoré si musia pri hľadaní práce v zahraničí dať pozor.

V druhej časti prednášky PhDr. Ľubica Turčaníková upozornila na základné práva a povinnosti študentov po ukončení strednej školy, oboznámila ich s praktickými informáciami, čo robiť, čo nezabudnúť, čomu venovať pozornosť. Informovala študentov aj o vývoji zamestnanosti na Slovensku vplyvom pandémie a stave na regionálnom trhu práce. Povzbudivé boli čísla týkajúce sa zamestnanosti a uplatniteľnosti absolventov našej školy.

Ďakujeme za poskytnutie praktických informácií pre študentov a pomoc pri orientácii pred vstupom na trh práce.

Mgr. Iveta Jančušková

SOČ – on-line

Školské kolo SOČ

Dňa 22. 2. 2021 sa na našej škole uskutočnilo školské kolo Stredoškolskej odbornej činnosti on-line formou. Do SOČ sa celkovo zapojilo 11 žiakov so 6 prácami v súťažných odboroch zdravotníctvo a farmakológia, gastronómia a pedagogika a psychológia. Medzi sebou súťažili žiaci zo študijných odborov praktická sestra a zubný asistent. Všetky súťažné práce boli zaujímavé a v rámci protipandemických opatrení pekne prezentované on-line formou. Do okresného kola postúpili s veľmi zaujímavými témami prác tieto žiačky:

II.PS:

Viktória Cevárová a Veronika Mliečková s témou Covid – 19; **Katarína Fiačanová a Monika Sýkorová** – Multikultúrne špecifiká ošetrovateľskej starostlivosti.

I.PS:

Martina Micháliková s témou Alkohol – droga mladých ľudí

II.ZuA:

Lívia Velčovská a Terézia Buzáková s témou Káva a jej význam v živote človeka

III.Z:

Natália Bartošová, Kristína Vrtěnová a Nina Skaličanová s témou Sociálne siete v živote tínedžera.

Chcem sa poďakovať všetkým riešiteľom prác a ich školiteľom za dobre odvedenú prácu v súčasných sťažených podmienkach. Poďakovanie patrí aj všetkým ostatným, ktorí pomohli pri tvorbe prác tým, že podporili spolužiakov a zapojili sa do ich realizovaných prieskumov. Všetkým súťažiacim držíme palce, aby boli úspešní a postúpili aj do krajského kola.

Metodik SOČ: PhDr. Silvia Fričová

Krajské kolo SOČ

Dňa 31. 3. 2021 sa formou videokonferencie uskutočnilo krajské kolo Stredoškolskej odbornej činnosti (SOČ) Žilinského kraja. Organizátorom bola Stredná priemyselná škola informačných technológií v Kysuckom Novom Meste.

V krajskom kole našu školu reprezentovali žiačky **Katarína Fiačanová a Monika Sýkorová z II.PS**. Dievčatá si vybrali tému „**Multikultúrne špecifiká ošetrovateľskej starostlivosti**“ So svojou prácou sa umiestnili na 3. mieste (celkový počet prác bol 7).

Ďakujeme veľmi pekne za úspešné reprezentovanie školy a prajeme veľa chuti do ďalšej práce.

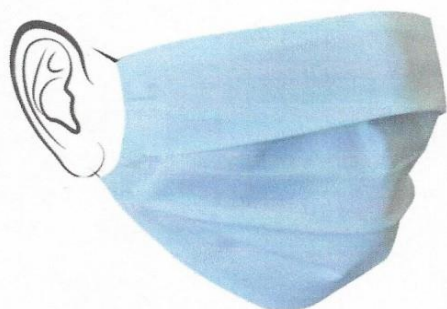
Metodik SOČ: PhDr. Silvia Fričová

Okresné kolo SOČ

Dňa 3. 3. 2021 sa v rámci protipandemických opatrení uskutočnilo online Okresné kolo SOČ, ktoré sa konalo pod záštitou Strednej odbornej školy elektrotechnickej v Liptovskom Hrádku. Naše žiačky nás reprezentovali na výbornej úrovni, za čo im ďakujeme. Zároveň chceme popriať veľa úspechov v ďalšom krajskom kole našim študentkám, ktoré uspeli a postupujú z 1. miesta okresného kola, a to sú **Katarína Fiačanová a Monika Sýkorová - II. PS** s témou: Multikultúrne špecifiká ošetrovateľskej starostlivosti. Krajské kolo bude realizované 31. 3. 2021 tiež online formou.

Metodik SOČ: PhDr. Silvia Fričová

COVID - 19

Rúško

- Noste správne rúško (zakrytý nos aj ústa)

Odstup

- Dodržiavajte odstup od cudzích ľudí (približne 2m)

Ruky

- Umývajte, či dezinfikujte si často a dôkladne ruky

Stredná zdravotnícka škola Liptovský Mikuláš

Z práce V. Cevárovej a V. Mliečkovej

Aj v novej škole je sprístupnená knižnica...

Medzinárodný deň žien

Medzinárodný deň lesov

...protipožiarnej ochrany

Medzinárodný deň bábkárstva

Marec - mesiac...

...knihy

Svetový deň poézie

Svetový deň divadla

Marec sa ako mesiac knihy oslavuje už dlhé desaťtky rokov. Konkrétne to je už od roku 1955, kedy ho v bývalom Československu vyhlásili na počesť Mateja Hrebendu Hačavského. Cieľ bolo podporiť záujem o knihy. Spomtný Hačavský je s marcom spojený i inak. V tento mesiac sa narodil i zomrel. Bol to šíriteľ slovenskej a českej knihy a aj keď bol slepý, jeho hendikep mu nijako nebránil v jeho vášni – zbieraní kníh.

*Aj v našich žiakoch sa
príležitostne prejaví pisateľský
dúch...*

Injekčná striekačka

On ich zabil! Po celý čas si myslel, že je to posledný človek, ktorý by to dokázal urobiť. Až teraz mu to všetko dáva zmysel. Nebyť tohto náhodne vypočutého rozhovoru, nikdy by na to neprišiel.

Je jedna hodina ráno, sedí v kuchyni s pohárom vody v ruke. Všade je ticho, počuje len tikot nástenných hodín. Stále nemôže zaspáť. Hlavou mu idú myšlienky o jeho prípade, ktorý nemôže už niekoľko mesiacov vyriešiť. Stále nemá žiadnu stopu, len pár fotiek z miesta činu. Nič z toho mu nedáva zmysel, prečo by to niekto urobil, a takým brutálnym spôsobom? Ide si prečistiť hlavu, zrovnať myšlienky, možno mu to pomôže. Možno príde na niečo nové.

Ranné lúče slnka ho prebudili, pozrie sa na hodinky. Je 8:20, zas zaspal. Jeho šéf ho určite vyhodí. Tento mesiac je to už tretíkrát. Rýchlo sa pozbieral a obliekol. Zrazu mu vo vrecku nohavíc zazvonil telefón. Má padáka, pomyslel som si. Vylovil ho a pomalým krokom a s napätím sa presúval do kuchyne.

„Prosím, pri telefóne detektív Thomas Winston.“ Niekoľko sekúnd počúval hlas na druhej strane. „Čože? Hneď tam prídem.“

Thomas Winston je približne 40 ročný muž. Najlepší detektív všetkých čias. Pracuje na oddelení lúpeží a vražd v New Yorku. Veľmi vzdelaný a statočný muž. Ako dieťa si toho zažil veľmi veľa, jeho mama zomrela na vzácnu chorobu, tzv. Ondina kliatba. Ide o spánkovú a dýchaciu poruchu, kedy organizmus v spánku akoby zabúdala, že musí dýchať. Keď mal 20 rokov, jeho otca zabili pri lúpeži obchodu, v ktorom v tom čase pracoval. To bol zlom, prečo sa stal detektívom.

Cesta bola zdĺhavá, aj napriek tomu, že svietilo slnko a ľudia okolo boli nadšení, sa cítil skormútené, dokonca až depresívne. Nevšímal si nikoho okolo seba, nepočul žiadne zvuky okolo. Vtedy bol len on a nová obeť. Hlavou mu išli slová. Ďalšia vražda. Muž, približne v rovnakom veku ako predchádzajúca obeť. Pýta sa, majú niečo dve obete spoločné? Poznali sa?

Asi po 20 minútach prišiel na miesto činu. Po príchode pred budovu bol ešte väčšmi zmätený než predtým. Vchod blokovali tri policajné autá. Všade chaoticky pobehovali strážnici v uniformách, pokrikovali jeden na druhého. Všetko okolo bolo ohraničené žltými policajnými páskami. Pobral sa ku vchodu budovy, kde zahliadol svojho kolegu detektíva Georga Bakera.

Detektív George Baker je vysoký, chudý a asi o 10 rokov mladší od detektíva Thomasa. Bude to skoro 3 roky, čo spolu pracujú na oddelení. Má veľmi sympatickú manželku Blair a dvojročnú dcérku Bellu.

„Čo to tu dnes máme, George?“ spýtal sa Thomas. „Ani sa nepýtaj, to musíš vidieť sám. Pravdepodobne to bol ten istý vrah ako pri predchádzajúcej obeti.“ Skonštatoval George. „Podme sa na to pozrieť.“ Ohlásil Thomas Georgovi.

Detektívi vošli cez dvere do opustenej budovy, hneď ich opantal veľmi nepríjemný pach hnijúceho mäsa s prímiesou železa. Krv, pomyslel si detektív Thomas. Obzerá si priestory budovy, pripadá mu to tu veľmi opustené, určite tu už nebol nikto niekoľko rokov.

„Kto ohlásil vraždu detektív?“ opýtal sa Thomas. „Bolo to podané anonymne, na oddelení už zisťujú, odkiaľ prišiel telefonát, budú nás informovať.“ „Super, uvidíme, na čo prídu.“

Čím sa bližšie približovali k miestnosti, kde bola obeť, tým bol pach čoraz viac neznesiteľný. Detektívovi Thomasovi sa zdvíhal žalúdok. Ráno síce nič nejedol, ale aj napriek tomu mal žalúdok ako na vode. Pred vchodom do miestnosti si nasadili rúška a obliekli si biele overaly.

Detektívi vošli do miestnosti k obeti vraha. Na prvý pohľad nijak zvláštna miestnosť. Holé sivé steny, žiadne okná. Mal z tej miestnosti celkom dobrý pocit až kým sa nepozrel na obeť.

„Preboha!“ zvolal. „Ja som Ti to hovoril.“ Pri pohľade na muža, ktorý bol priviazaný k stoličke, mu prešiel mráz po chrbte. Takéto niečo už dávno nevidel. Odhadoval by muža vo veku ako je on. Čierne vlasy, tmavšia pleť, ale tie jeho oči. Pozerali sa na neho, priamo len a len na neho. Videl v nich bolesť a strach. Podišiel bližšie k nemu a vtedy to zbadal. Po celom jeho krku boli drobné rany. Po injekčných striekačkách, pomyslel si. Vrah ho predávkoval, tak ako predošlú obeť. Vtedy si bol už na sto percent istý, že tieto dve obete niečo spája.

„Nafotťe miesto činu a pošlite obeť na pitvu!“ zavelil detektív George. Po odchode obhliadačov zostali obidvaja detektívi v miestnosti. Ani jeden z nich sa neodvážil začať konverzáciu, no napokon sa detektív Thomas spýtal: „Myslíš si to čo ja?“ George len prikývol. „Okamžite sa musíme dostať na oddelenie a zistiť, prečo náš vrah ide po mužoch vo veku 40 rokoch a či mali títo muži niečo spoločné.“

Po príchode na oddelenie sa pustili do pátrania. Prechádzali si dookola tie isté poznámky, fotky, aby aspoň na niečo prišli. „Podme si to zhrnúť, George. Náš vrah zabíja mužov, približne vo veku 40 rokov.“ George prikývol. „To je všetko čo máme.“ Po ani necelých dvoch hodinách sa dozvedeli, že naozaj aj druhá obeť bola zabitá predávkovaním.

O niekoľko týždňov neskôr

Po niekoľkých týždňoch hľadania a spájania informácii zistili, ako sa obete volali, všetko o ich rodinách, známych, priateľoch a na záver, že boli kolegovia. Pracovali ako sudcovia v tom istom meste. Začal im chodiť v myšlienkach nápad, chcel sa im pomstiť, lebo niekoho odsúdili neprávom?

V jedno piatkové popoludnie sa detektív vracal domov autobusom, keďže jeho auto je už skoro mesiac nefunkčné. Nemal čas s ním zájsť do opravovne áut. Počasie bolo slnečné a on sa konečne tešil na víkend. Mal sa stretnúť so svojou rodinou na oslave babičkiných 85. narodenín. Babičku si veľmi vážil, po smrti jeho rodičov mu neuveriteľne pomohla.

Prišiel autobus, vstúpil a hneď pocítil napätú situáciu. Poobzeral sa, sedeli tam len dvaja postarší muži a zdalo sa, že majú dôležitý rozhovor. Kúpil si lístok a presunul sa na úplne zadné sedadlá v autobuse. Nechcel počúvať cudzí rozhovor, ale niečo ho v ňom zaujalo.

Muž, ktorý sedel bližšie k oknu povedal: „Nechcem sa dostať do problémov, preto som nešiel ani na políciu.“ „Prečo si nešiel? Môže im pomôcť.“ Odvetil mu muž sediaci vedľa neho.

„A čo by som im povedal!? Že som videl, ako sa jeden z tých detektívov potuloval v noci v tej starej budove? A ráno sme sa dozvedeli, že sa tam stala vražda?“

A vtedy mu to docvaklo. Stačil mu jeden nevinný rozhovor, a vyriešil prípad. Až teraz mu došlo, že po celý čas mu dával zlé informácie, ktoré spolu vôbec nesúviseli. Až teraz mu došlo, že pri pohľade na obete neprejavil ľútosť, bolesť či zhrozenie. On si to užíval! A my sme mu všetci verili.

„Zastavte prosím!“ Zvolal Thomas na vodiča autobusu. Vodič autobusu nechápal, čo sa stalo, ale na jeho žiadosť o malú chvíľku zastavil. Detektív vybehol z autobusu a ako najviac mohol, bežal naspäť na oddelenie.

Celý zadýchaný vbehol do kancelárie svojho kapitána. Vysvetlil mu, čo sa stalo a ako na to prišiel. Kapitán nemohol uveriť vlastným ušiam, čo mu práve jeho detektív povedal.

„To si robíš srandu, Thomas?“ S prekvapeným tónom mu odpovedal. „Bohužiaľ, kapitán, nerobím.“

Zrazu detektívovi zazvonil telefón. Zdvihol so slovami: „Detektív Winston.“ Na druhej strany telefónu sa ozval známy hlas, no povedal len jednu vetu: „Ďalší na rade si ty!“ A hovor sa prerušil. Nevedel, čo má povedať, ako reagovať. Začal kričať. Zacítil, ako niekto s ním trasie. No on neprestával kričať, stále kričal, dokonca sa až rozplakal. Ani trasenie neustupovalo. Začul len vetu: „Thomas, vstávaj, zobuď sa!“

Celý vystrašený sa prebudil, po líkach sa mu kotúľali slzy a z čela tiekli kvapky potu. Vedľa neho sedela jeho žena a upokojovala ho vetou: „Bol to len sen, bol to len sen.“

K. Borošová, IV. Zua

Neškodný nákup

Bolo krásne nedeľné ráno, ktoré sme si však nemohli užiť kvôli nášmu naplánovanému nákupu. Z postele sme vyskočili hneď, ako nám zazvonil budík a hurá na nákup. Prevrátil som očami. Cestou z bytu sme sa zastavili s Leom po kávu, pretože ani jeden z nás bez nej nevie poriadne stáť na nohách.

Cesta netrvala dlho, obchod je len niekoľko minút od nášho bloku, no aj tak sme zobrali naše nové auto, aby sme odniesli všetky veci, ktoré dnes nakúpime. Hneď ako sme vystúpili z auta, ovial nás teplý vzduch, leto v Texase nikdy nie je zábava. Leo ma chytil za ruku a okamžite ma začal ťahať smerom k obchodu. „Láska,“ potiahol som ho za ruku, „spomal trochu, máme na to celý deň, nie je sa kam ponáhľať.“ Samozrejme Leo nespomalil ani trochu, iba cez plece prehodil: „Možno na to máme celý deň, no na toto som sa tešil už dva týždne.“

Ani som sa nestihol poobzerať okolo seba a už sme stáli vo vnútri na informáciách a snažili sa zistiť, kde nájdeme oddelenie, do ktorého sme sa potrebovali dostať.

„Dobrý deň, vitajte vo Walmarte, ako vám dnes môžem pomôcť?“ okamžite nás oslovila asistentka sediaci za pultom.

„Zdravím, hľadáme regál s pracovnými pomôckami, potrebujeme nejaké laná a háky na ich zavesenie, nejakú vrtačku a šróbovák. Oh, a ešte nejaké veľké vrecia, viete nám povedať, kde toto všetko nájdeme?“ opýtal som sa, snažiac nevyzerať príliš podozrivo. Toto vybavenie určite nie je súčasťou bežného nákupu. Asistentka chvíľu na mňa zvláštne pozerala, no potom odpovedala z nadšením: „Áno, áno, všetky tieto veci nájdete v uličke číslo tri, je to hneď po vašej ľavej strane. Prajem príjemné nakupovanie!“

Už počas rozhovoru s asistentkou som mal pocit, že nás stále niekto pozoruje, no stála tam len postaršia pani, ktorá práve kráčala tým istým smerom ako my, skoro mi stúpala na päty. Chcel som jej už niečo povedať, ale v tom som zbadal uličku tri, chytro som potiahol Lea za ruku a vbehli sme do uličky. Regály boli lemované rôznymi lanami, skrutkami, hákmi, vrtačkami, lepiacimi páskami a všetkým možným, čo len kutil môže doma potrebovať.

„Steve pozri,“ Leo ma zastavil pred policou s lanami, „myslíš, že nám budú stačiť tenšie alebo budeme potrebovať hrubé?“ Jeho veľké modré oči pozerali na mňa s úžasom, len z tohto jednoduchého pohľadu som vedel vyčítať, aký je nadšený a ako moc sa teší na to, čo chystáme.

„Miláčik, myslím si, že budeme potrebovať tie hrubšie, predsa len musia udržať človeka vo vzduchu, prípadne dvoch. Určite potrebujeme, aby boli pevné.“

„Hrubé ale nebudú vyzeráť tak dobre ako tie tenšie, keď budú visieť na stene. Vieš, že si potrpím na detaily a toto vôbec nebude vyzeráť dobre. Aj keby mali na stene držať mŕtvolu, stále by to vyzeralo lepšie s tenkým lanom. Nemôže byť lano tenké a pritom pevné, Steve?“ Lea som počúval len tak letmo. Tá pani, ktorú som si všimol na informáciách, stála za regálom a veľmi nápadne na nás pozerala. Čo od nás asi tak chce? Neznášam, keď niekto strká nos do cudzích vecí. Snažil som sa ignorovať jej pohľad a znovu som sa venoval Leovi.

„Iste Leo, nájdeme nejaké pevné a tenké lano. No ešte stále potrebujeme tie vrecia a nejakú pásku, nechcem, aby doma potom zostal neporiadok, chcem sa všetkého zbaviť naraz a účinne. Čistiace prípravky zostali ešte z minula.“

Leo sa vybral poobzerať si o kúsok vedľa vrecia, a vtom som počul rozhovor tej starej panej s niekým na telefóne. To čo som počul ma dosť vydesilo.

„Leo,“ obzeral som sa okolo seba, „okamžite pod' sem!“ Keď pribehol naspäť zmätene na mňa pozeral. „Nerád to hovorím, ale nechtiac som si vypočul rozhovor tamtej panej. Volala, myslím že na políciu, že vraj je tu niekde v obchode vrah! Radšej zostaňme tu, sme tu celkom skrytí a prípadne máme veci, s ktorými sa môžeme brániť.“ Nechcel som ho vystrašiť, no nemal som inú možnosť, musel som mu to povedať.

Polícia prišla pomerne rýchlo, čo ma veľmi potešilo. Nemyslím si, že ostatní ľudia o tom vôbec vedeli, no keď začuli sirény, všetci okamžite spozorneli. Pani, ktorú som videl telefonovať sa okamžite rozbehla k nim a mávala okolo seba rukami. Lea som mal stále pevne privinutého k sebe a snažil sa ho ochrániť. Obaja sme celkom silní chlapi, ale nikdy by som si neodpustil, keby som nebol schopný ho ochrániť. Keď som zdvihol hlavu, zbadal som, že ona a aj tí policajti s namierenými zbraňami postupujú smerom k nám. „Ruky za hlavu a kľaknite si na kolená! Okamžite!“ zakričal prvý policajt z formácie.

Leo a ja sme okamžite urobili to, čo nám policajt prikázal, ale obaja sme sa čudovali, čo sa práve deje. Dvaja policajti pomaly zašli za každého z nás, zatiaľ čo ostatní na nás stále mierili zbraňami. Obom nám nasadili putá a odviezli nás k autu. Prudko nás strčili dnu a odviezli na policajnú stanicu. Prečo odvádzajú nás, keď po obchode ešte stále úplne v klude behá vrah? Ako náhle som sa to snažil povedať policajtom umlčali ma, nemohol som nič robiť.

Vo vypočúvacej miestnosti sme zavretí spolu. Leo sa tvári, akoby sa nič nedialo, no ja ho poznám lepšie, vo vnútri panikári. Snažím sa ho ukládať najlepšie ako viem, no putá ma nepustia k nemu tak blízko, ako by som chcel. Pri svojom skúšaní som si neuvedomil, že do miestnosti vtrhol nahneváný policajt. Rukami tresol o stôl a chcel naše priznanie.

„Okamžite mi povedzte, koho a akým spôsobom ste sa chystali zabiť, tých úbohých ľudí?!!!“ zhučal znovu a Lea trhlo, nemá rád keď niekto kričí.

„Pane, nemáme ani šajnu o čo sa tu jedná. V obchode som počul rozhovor panej, vravela, že v obchode je vrah. Prečo ste zatkli nás a nehladáte ho?“ opýtal som sa s roztraseným hlasom detektíva. „Čo myslíte tým, že nehladáme vraha? Ved' sedíte obaja predomnou, vy ste tí, koho sme hľadali.“

„Myslím, že máte nesprávnych ľudí. My dvaja sme nikomu nič neurobili a ani sme sa na to nechystali.“ odpovedal som. Myslím, že začínam rozumieť tomu, čo sa tu deje, a tak som to aj vysvetlil detektívovi Hellerovi. Vysvetlil som, že sme vyberali laná na zavesenie kresla na strop, tak aby vznikla hojdačka, že som počul jej rozhovor a zľakol sa, že ja a Leo sme nikomu nikdy nechceli ublížiť.

„Páni, ospravedlňujem sa za všetko. Nastalo tu veľké nedorozumenie a po rozhovore s pani Langovou vysvitlo, že len neporozumela tomu, na čo ste vyberali v obchode všetky tie vec, no aj ja musím povedať, že váš nákup bol pekne zvláštny. Ešte raz sa vám veľmi ospravedlňujem.“ po asi hodine čakania povedal detektív. Obaja sme nad tým len pokrútili hlavou a čo najskôr vypadli domov. Aspoň že nám polícia doviezla auto, pešo by som to domov už nezvládol.

Vladimíra Štofčíková, IV. ZuA

Odchod mojej druhej polovičky

Veľmi sa teším, keď prídem domov. Konečne piatok. Už som si myslela, že sa ho nikdy nedožijem. Môj plán na večer je jasný. Objednať si večeru, vybrať film a relaxovať. Tento týždeň bol jeden z najhorších v celom mojom živote. Vlastne nie, ale približoval sa k tomu. Lebo včera bol deň kedy.... Nie, nechcem na to viac spomínať. Už je po tom a nechám to v minulosti. Tam, kde to aj patrí. A zas o rok ma to dobehne. Je to ale iba jeden deň. Jeden jediný deň, ktorý musím prežiť, a potom pokračovať vo svojom stereotypnom živote.

Konečne som doma. Tá cesta domov sa mi niekedy zdá príliš dlhá. Po ceste do bytu ešte vyberám poštu zo schránky. Leták, ponuka práce, katalóg, účet, noviny, obálka s mojím menom a účet. Počkať! Obálka s mojím menom?! Možno je tam list... Ja a list? To som zvedavá, čo tam bude a kto to napísal. Ved' kto v tomto storočí posielal ešte niečo také? Dôjdem k bytu. Odomknem dvere a vyzujem si topánky. Kabelku položím na stolík, bundu zavesím na vešiak. Vydýchnem si a započúvam sa do ticha v byte. Ach, ako neznášam ticho. Ticho je tak desivé a hlučné zároveň. Priam až neznesiteľné! Hneď zapínam svoj obľúbený playlist a beriem do ruky mobil. V zozname nájdem číslo na moju obľúbenú reštauráciu a vytáčam.

„Reštaurácia u Abby. Čo Vám môžem ponúknuť?“

„Dobrý večer, dala by som si menu č. 4. a k tomu kofolu s ľadom, a jahodový dezert.“

Moje klasické jedlo v piatok. Slepací vývar, cestoviny s kuracím mäsom a dezert. Zaslúžená odmena za celý týždeň.

„Ešte niečo? A na aké meno a adresu Vám to doručíme?“ pýta sa ma hlas z mobilu.

„Ulica Kenedyho 758, byt G4. Ďakujem!“ odpovedala som a po pozdrave zavesila. Mám takých 20 minút, kým to donesú. To je tak akurát čas urobiť si pohodlie a vybrať nejaký dobrý film. Dnes by sa hodila nejaká komédia. Po výbere filmu sa prezlečiem do legín a trička. Sadnem si na gauč a vtom si spomeniem na ten list. Beriem ho do rúk. Ani na jednej strane nie je napísaný odosielateľ. To je dosť čudné. No čo už, otváram ho a vyberám odtiaľ list.

„Drahá Remi,

Tvoja mamina aspoň súhlasila, že ti toto odošle na adresu, keďže nechceš, aby to niekto iný vedel. Teraz sa dozaista pýtaš, kto som a prečo píšem tento list. Ved' vieš, že ja som vždy mala rada oldschool veci. No idem k pointe. Po tom, ako si bez slova odišla a neozvala si sa mne ani Marcusovi, som ostala sklamaná. Na druhej strane by som urobila to isté. Sme predsa ako sestry. Alebo sme skôr bývali. Nevie, či si sa na nás pýtala maminy, ale ak nie, tak ti oznamujem, že som sa vydala za Marcusa. Teraz si v hlave hovoríš, či som sa zbláznila alebo nie. Celé roky si vedela a štvla ma s rečami, že my dvaja skončíme spolu. Mala si úplnú pravdu, ale v čom si ju nemala? (Ty si vždy bola jediná všímavá a rozumná. Ty a Roman ste vždy všetko vedeli, ešte predtým, ako to ľudia povedali.)

S Marcusom sa sťahujem preč za prácou a pri balení som narazila na jednu fotku. Fotku, ktorá je z nášho najšťastnejšieho dňa a zároveň z nočnej mory. Myslím si, že by si ju mala mať ty, nech už prináša akékoľvek pocity.

PS: Navždy budeš moja rodina. Ak by si sa chcela ozvať, číslo mám stále to isté.

S láskou

Tvoja Mel.“

Ach, Mel. Ty si vždy vedela zahrať na moje city. Zotieram si slzy z tváre a otváram obálku. Tak veľmi sa bojím to vybrať. Viem, čo to bude. Fotka. Fotka nás štyroch v ten osudný deň, ktorý bol až do poslednej chvíle nádherný. Mňa, Melissi, Marcusa a Romana. Môjho brata. Všetci sa na nej smejeme a sme šťastní, až to vidieť v našich očiach.

Pred pár rokmi

Poslený ťah, poslené vytieňovanie a bude to dokončené. Môj playlist už začína hrať znovu, čo znamená, že som bola vo svojom svete vyše dvoch hodín. Vtom mi niekto položí ruku na plece a ja sa zľaknem až nadskočím. Pozriem sa na svojho brata a skladám si slúchadlá. „Som si aj mohol myslieť, že si vo svojom svete, keď si sa mi neozývala,“ hovorí mi Roman.

„No to ti malo byť jasné ešte pred tým, ako si na mňa vôbec zavola,“ zasmemej sa.

„Pravda sestrička, pravda. Tak už poď, je treba ísť aby sme nemeškali.“

„Idem, idem. Len ešte jeden ťah a môžeme ísť.“

Roman sa pozrie na moju kresbu a uškrnie sa.

„Nešker sa. Sam dobre vieš, že ťa kreslím len preto, lebo máš skvelé rysy tváre.“

„Jasné, iba preto,“ odpovedá mi a odchádza z izby. Pozriem sa na kresbu. Výrazné modré oči, špinavé blond vlasy, trochu zvýraznené líčne kosti. Široký úsmev, pri ktorom na ľavej strane má lícnu jamku. Kto by nechcel kresliť tohto chalana, by musel byť čistý blázon. Zatváram svoj skicár. Beriem budnu a bežím za bratom. Ten ma už čaká v aute a keď nastúpim, vyrážame na naše obľúbené miesto. Kopec nad naším mesto, kde sa pravidelne stretávame s našimi najlepšími kamarátmi. Alebo skôr lepšie povedané s rodinou. S Melissou a Marcusom.

Pozriem sa na Romana a rozmýšľam, ako to bude, keď on a Marcus odídu za pár mesiacov na vysokú školu. Keď mi odíde môj parták. Môj človek na všetko. Áno, budem tu mať Mel ale... Roman je Roman. Jeho nikto nikdy nenahradí. Pozrie sa mňa a hovorí: „Rem-Rem, neboj sa nič. Rok ubehne ako voda. Prídeš na výšku a zas si budeme otravovať životy.“ Neviem, ako je to možné, ale jedine on vie odpovedať aj na to, čo nevyslovím. Usmejem sa na neho a užívam si to, naše príjemné ticho. Inak neznášam ticho. Vždy ho musím niečím prekričať. Ale nie, keď som s Romanom. S ním sa mi zdá, že všetko je tak, ako má byť a vždy aj bude.

Dorazíme na kopec a tam nás už čakajú naši priatelia. Zvítame sa a sadneme si na zem. „Zas ste prišli neskoro,“ hovorí nám Marcus. Roman otvorí ústa a chce niečo povedať, ale vtom mu Mel skočí do reči.

„Všetci vieme, že teraz povieš, že za to môže Remi, ale pravdu poznáme. Tým tvojím nagélovaným účesom.“ A všetci za začneme rehoť, aj keď všetci vieme, že vždy meškáme kvôli mne. Vytiahneme z áut naše zásoby. Jeme, rozprávame sa, smežeme, fotíme sa a hovoríme o budúcnosti. U mňa je to jasné, budem študovať umenie. Potom sa zamestnať v galérii a raz jednu vlastniť so svojimi obrazmi. Mel pôjde študovať interiérový dizajn a bude pracovať s veľkými klientmi. Marcus a Roman idú študovať ekonomiku a podnikanie a následne si založia spoločnú firmu.

Okolo polnoci sme sa rozlúčili a išli. S Romanom sme sa ešte tradične zastavili v nonstop reštike a dali si spoločne jahodový dezert.

„Rem- Rem, tento dezert bude na oboch našich svadbách. Iná cesta nie je. Vieš si predstaviť jesť niečo iné?“ Pozriem sa na Romana a so smiechom dodávam: „Ale to by sme si najprv museli niekoho nájsť.“ A to sa už smeje aj Roman. „Dobre ty chytráčka. Pravdepodobne sa skôr vezmú Melissa s Marcusom, tak to budeme musieť natĺcť do hlavy im.“

„Áno, to je pravda. Tak plán je jasný. Od zajtra budeme básniť o tomto dezerte. Ale uvedomuješ si, že to už nebude naše tajomstvo a budú chcieť chodiť sem s nami?“

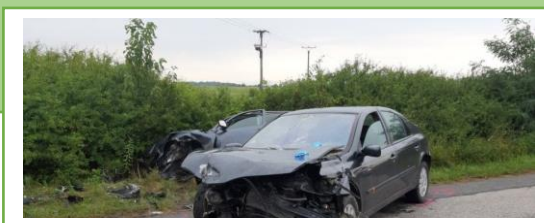
„A sakra, Rem! Máš pravdu. Budeme to musieť nejak vymyslieť.“ A pokračujeme v jedení. Po zaplattení sme nasadli do auta a zaradili sa do premávky, keď vtom som zbadala svetlá a počula: „Rem, pozor...“

Prítomnosť

Vtom ma vytrhne zo spomienok zvonček. Už tu mám jedlo. Idem k dverám a vyberám z kabelky peňaženku. Zaplatím a idem späť na gauč. Otváram jedlo a začínam jesť. Zapozerám sa na fotografiu. Také boli naše plány. Plány, ktoré sa zmenili ešte v ten večer. Po tom, ako ma prepustili z nemocnice, som sa zbalila a odišla. Mamine som nechala správu, že sa ozvem a nech sa o mňa nebojí. Zmenila som si číslo, život a nikomu sa neozvala, až na pár správ mamine.

Už takto ale nechcem viac žiť. Čo je toto za život? Roman by ma nakopal, keby vedel, že som utiekla a nesplnila si sny. Od zajtra. Od zajtra začnem byť znova Remi. Remi, ktorá sa nebála. Tá, čo snívala aj s otvorenými očami. Tá, čo žila život naplno. Od zajtra budem žiť svoj život bez strachu. A začnem tým, že sa ozvem mojej Mel. A budem dúfať, že mi odpustí môj útek.

K. Kabelíková, IV. ZuA

...(bez názvu)

Zahľadela som sa na fotografiu na stene. Spomenula som si, ako nám na výlete pri jazere bolo dobre. Michael, môj syn, na fotografii robil grimasu, má pokrútenú tvár, snažil sa opakovať po jeho otcovi, mojom manželovi, ktorý sa stihol chvíľu pred odfotením pekne usmiať. „Mami, kde mám macka Packa?“ vyrušil ma zo spomienok Michael. „Pozri sa na sedačku v obývačke.“ Odpovedala som mu. Manžel, Daniel s nami nie je, je na služobnej ceste, už tretíkrát za mesiac. Minulý mesiac ho povýšili a hneď ho poslali do zahraničia riešiť obchodné veci, vtedy som bola naňho veľmi pyšná, pracoval tvrdo, aby ho konečne povýšili. Daniel sa mi už týždeň neozval, dnes by mal prísť, už sa ho nemôžem dočkať a Michael sa tiež teší na jeho príchod.

Pripravila som Michaela do škôlky, ako každé ráno ani toto nebolo iné. Michael pozerá rozprávky, hrá sa s jeho mackom Packom a ja som okolo neho pobehovala, aby sa obliekol a zjedol raňajky. Nasadli sme do auta a vyrazili do škôlky. „Kedy príde tatino?“ spýtal sa ma Michael počas jazdy. „Už dnes zlatko, tešíš sa?“ „Áno, veľmi,“ natešene zareagoval Michael, „dnes mu nakreslím v škôlke obrázok.“ Cesta do škôlky trvá asi 20 minút. Pri vchode som stretla Sofiu. Nebýva zvykom, že ju tu stretávam. Obvykle jej dcéru chodia odprevádzať do škôlky jej rodičia, pretože ona stále pracuje. Je to kolegyňa môjho manžela, sú na rovnakej pozícii.

„Ahoj Michael, ahoj Erika.“ Michael jej detsky zamával a odišiel sa do šatne prezúť.

„Ahoj, Stela, dlho som ťa nevidela, ako sa máš?“ zdvorilo som sa spýtala.

„V práci je toho teraz veľa, keď tvoj manžel tam nie je, už mu je lepšie? Dúfam, že sa čoskoro uzdraví.“ odpovedala mi Sofia. Šokovane som na ňu hľadela. Uzdraví? A z čoho? On mi klamal, že išiel na služobnú cestu? Kde potom je?

„Áno, už áno, za chvíľu už určite pôjde do práce,“ oklamala som ju. Nechcem spôsobiť problémy manželovi v práci a musím zistiť kde je.

„No, tak ja už pôjdem,“ pobrala sa Stela na odchod, „pozdrav Daniela.“

„Určite pozdravím, maj sa,“ rozlúčila som sa a pobrala som sa do šatne za Michaelom. „Michael nie, takto nie,“ so smiechom som ho upozornila na prezuvky, „máš ich naopak, pozri takto.“

„Teraz je to oveľa lepšie, ďakujem mami, ja už idem do triedy, ahoj,“ rozlúčil sa. Dala som mu pusu a odišla som do práce.

Pracujem vo vydavateľstve na grafickom oddelení. V práci mi to ušlo rýchlo, navrhla som niekoľko fotografií a navrhla 3 reklamy pre produkty. Celý čas v práci som myslela na Daniela, dokonca som mu chcela zavolať. Ale už dnes príde, tak ho nejdem otravovať, možno práve šoféruje. Nechcem si pripustiť, že by ma mohol podvádzať. Nič som si nevšimla, alebo som si nič nechcela všimnúť.

Po práci som išla vyzdvihnúť zo škôlky Michaela, zaklopala som na dvere a otvorila dvere. „Dobrý deň, prišla som po Michaela.“ Oznámila som učiteľke a začala som ho hľadať medzi deťmi. „Dobrý deň, po Michaela si pred dvoma hodinami prišiel váš manžel, myslela som, že o tom budete vedieť,“ oznámila mi pani učiteľka. Tešila som sa, že je už Daniel tu, zároveň som sa bála, aké bude mať vysvetlenie. „Och, to je v poriadku asi mi len zabudol zavolať, ďakujem pekne, dovidenia.“

Doma ma čakalo veľké prekvapenie, hneď ako som vstúpila do domu vyvonila moja obľúbená syrová omáčka s cestovinami. „Daniel?“ zakričala som. „Áno, som v kuchyni.“ „Kde je Michael?“ spýtala som sa ho, keď som prišla za ním do kuchyne. „Akurát spí, boli sme v ZOO, tak sa unavil.“ Prišiel ku mne bližšie a chcel mi dať pusku, ale uhla som sa, tak mi ju dal len na líce.

„Tak, ako bolo na služobnej ceste, celý čas si pracoval?“ vyzvedala som.

„Och áno, bol to chaos, každý niečo chcel. Nemal som čas ti ani zavolať, prepáč.“ Prečo mi klame? On určite niekoho má.

„To je v poriadku, hlavne, že už si doma.“

„Aj ja som rád, idem sa len rýchlo osprchovať, cítim zo seba stále opice zo ZOO,“ zasmial sa, „dovariš prosím tú omáčku? Hneď som tu a najeme sa spolu.“ Postavila som sa ku sporáku a Daniela už nebolo. Počula som, ako pustil sprchu. Ja som za 5 minút dovarila omáčku a išla som vybrať manželove veci z kufru. Vytiahla som dva páry topánok a išla ich zaniest do obuvníka. Keď som sa vrátila, na stole vibroval Danielov mobil, išla som sa pozrieť, kto mu volá. Rebeka – firma Joy. Rozmýšľala som, že to zdvihnem, ale nechala som to tak, manžel za chvíľu príde, obchod počká. Po chvíli prišla SMS správa z toho istého čísla. „Láska chýbaš mi, za týždeň teda znova prídeš?“ Šokovane som hľadala na mobil. Manžel vyšiel zo sprchy. Bola som neuveriteľne nahnevaná, po 6 rokoch manželstva, myslela som si, že šťastného, mi urobí toto? Nečakala som to. Je to ako hrozný sen, ktorému nemôžem uveriť.

„O týždeň ideš znova na služobnú cestu?“ Manžel sa na mňa zmätene pozrel. „O čom to hovoríš?“ Hodila som mu mobil, aby si prečítal SMS správu. Zatiaľ čo si pozrel mobil, som odišla po môj kufr a začala som baliť Michaela a aj seba.

„Čo to robíš? Kam ideš?“ Plakala som, stále som bola v šoku z krutej reality.

„Idem s Michaelom preč, niekde prespíme, zajtra sa vrátim a želim si, aby si tu už nebol, choď tam odkiaľ si prišiel.“ Kričala som pomedzi plač na Daniela.

„Erika počkaj, vy ste moja rodina, toto nič neznamenalo.“

„Nič to pre teba neznamenalo, a preto si s ňou bol viac ako doma?“ bola som rozrušená, triasol sa mi hlas.

Miška som išla zobrat' do izby, opatrne som ho zdvihla, aby sa nezobudil. Daniel za mnou stále behal a hovoril, že to nemôžem. Keď som bola v aute, trochu som sa upokojila. No po pár minútach som si uvedomila, čo sa práve stalo. Spustila som neuveriteľný plač. Na prvých semafóroch som mala červenú, tak som zastala. Hľadala som v kabelke servítky. Utrela som si slzy a sústredila som sa na šoférovanie. Keď nabehla zelená, pridala som plyn. Len tak automaticky som sa pozrela doľava, videla som periférne pohyb. Skočila som na brzdu, ale už bolo neskoro. Cítila som pálenie, štipanie a neskutočnú bolesť v nohe. Nedokázala som sa pohnúť, chcela som sa pozrieť na Michaela, ale nedokázala som to. Zaspala som.

Daniel

Potom ako odišla Erika s Michaelom som bol nahnevaný, neviem prečo som to urobil. Proste som bol preč a Erika so mnou nebola, myslel som si, že to bude len raz, ale dievčatku som sa trochu zapáčil, možno aj preto, že som mal viac peňazí. Ale cítil som sa s ňou fajn, jasné, že bola dobrá len na jednu vec. No Erika vždy pre mňa znamená viac. To sa dá do poriadku, určite. Musí mi odpustiť. Z myšlienok ma prebral telefonát, neznáme číslo.

„Prosím.“

„Dobrý deň, nemocnica, vaša žena mala autonehodu. Syn je v poriadku, ale vaša žena stratila veľa krvi.“ Zastavil sa mi svet. Ďalej som nepočúval, čo hovorí žena na druhej strane. Zobral som kľúče od auta a išiel do nemocnice. Išiel som rýchlo za manželkou a synom. Hneď ako som vstúpil do nemocnice, bol som ako bez duše.

„Hľadáť svoju manželku a syna, pred chvíľou mi volali, že mali autonehodu.“

„Dobrý deň, poďte, zavediem vás za nimi.“ Pani ma zaviedla do izby, kde ležal Michael.

„Ociiii.“ Michael vstal z postele a utekal za mnou. Objal som ho.

„Všetko bude v poriadku Miško, teraz si ľahni a trochu si oddýchni, ja sa idem porozprávať vonku s tetou.“ Odišiel som.

„Pred nedávnom sa manželka prebrala, môžete ísť za ňou. Ale ako som hovorila, stratila veľa krvi a bude potrebovať krv. Ak máte tiež krvnú skupinu 0. Mali by ste ísť darovať pre ňu krv.“

„Áno, samozrejme, pôjdem, idem za ňou a potom sa k vám prídem ohlásiť.“

„Ahoj láska, si v poriadku? Prepáč, ja sa ti veľmi ospravedlňujem, keď mi volali, že ste mali autonehodu hrozne som sa zľakol. Prosím odpusť mi, nič to pre mňa neznamená, vy ste moja rodina a ja patrím k vám.“ Erika sa na mňa pozerala so slzami v očiach.

„Daniel, milujem ťa a nechcem o teba prísť, chcem to s tebou ešte skúsiť.“ Objal som ju a ona ma pobožkala. Mám tu najlepšiu manželku na svete a ja chcem byť rovnako dobrý manžel pre ňu.

G. Dutková, IV.ZuA

Prichádza JAR a s ňou aj...

Alergie

Prvé stretnutie organizmu s antigénom (látka, ktorá produkuje tvorbu protilátok v organizme) vyvoláva imunitnú odpoveď. Pri opakovanom stretnutí vyvoláva prehnatú reakciu a spôsobuje poškodenie vlastných tkanív. Hovoríme o alergickej reakcii. Alergická reakcia môže vzniknúť u každého jednotlivca, no niektorí majú na jej vznik vrodenú náchylnosť, vtedy hovoríme o atopii (dedičný sklon k určitými alergickými reakciami).

Podstatou alergických prejavov sú imunitné reakcie alergénu s protilátkou. Alergén vyvoláva vznik alergickej reakcie. Máme štyri základné typy imunitných reakcií. Prvý typ je reakcia včasného typu, je sprostredkovaná prevažne nadprodukciou imunoglobulínov (látka, ktorá pomáha obrane organizmu). Druhý typ je cytotoxická reakcia. Protilátky reagujú s alergénom na povrchu bunkových membrán. Výsledkom je rozpad bunky. Tretí typ je tvorba imunitných komplexov, imunokomplexy majú v organizme dvojakú úlohu. Kladnú alebo obrannú a zápornú, pri ktorej imunokomplexy vyvolávajú poškodenie orgánov prejavujú sa ako chronický zápal. Posledný štvrtý typ je reakcia oneskoreného typu, vzniká do 48 hodín od vstupu alergénu do organizmu. Po spojení s alergénom sa lymfocyty aktivujú a produkujú látky, ktoré nám poškodzujú tkanivá. Do skupiny zaradujeme alergické reakcie na lieky s výskytom kožných reakcií, tuberkulínová precitlivenosť. Príčinou vzniku alergických ochorení sú alergény. Rozdeľujú sa na mikrobiálne, inhalačné, potravinové a liekové.

Medzi najčastejšie alergické choroby patrí peľová nádcha, priedušková astma, ekzém, precitlivenosť na lieky a rôzne druhy potravín. Život ohrozujúcou reakciou je anafylaktický šok.

Peľová nádcha - alergénom sú peľové zrníčka, môžu mať rôznu veľkosť a odlišný tvar. Za výskyt peľovej alergie zodpovedá viac ako dvadsať druhov peľov tráv, najmä lipnicovitých. Obilniny, hlavne raž spolu s kukuricou a pšenicom. Zo stromov je najvýznamnejším alergénom breza a jelša. Počas jarných a letných mesiacov sa peľ roznáša vetrom do vzdialenosti niekoľkých kilometrov. Prejavuje sa pocitom škrabaním nosa a upchatím nosa. Zarádujeme tu aj zápal spojoviek, spojený so škrabaním a pálením očí. Najvýznamnejším príznakom je postihnutie dýchacích ústrojov. Prejavuje sa suchým dráždivým kašľom, môže vyústiť až do astmatického záchvatu. Peľové nádchy treba liečiť obmedzením pobytu vonku, viac chodiť do vysokohorských prostredí, zatvárať okná nad ránom a podobne.

Asthma Bronchiale (priedušková astma) je najčastejším ochorením dýchacích ústrojov. Astmu Bronchiale charakterizuje zvýšená dráždivosť priedušiek na rozmanité podnety. Rozdeľujeme ju na alergickú a nealergickú. Alergickú astmu vyvoláva imunologická reakcia. Pri vzniku nealergickej astmy má hlavnú úlohu nervový systém. U detí sa vyskytuje alergická astma, a u dospelých nealergická astma. Podozrivé alergény overujeme kožnými testami alebo inhalačnými testami pri spirometrii. Pri pozitívnom teste vzniká bronchospazmus (kŕč svalstva priedušiek).

Pri liekovej alergii je až 25% nežiadúcich účinkov liekov. Najčastejšími alergénmi sú penicilín, ampicilín, biseptol a sulfónamidy. Najčastejším klinickým príznakom liekovej alergie sú kožné príznaky. Liečba - musíme okamžite prerušiť podávanie lieku. Zásadne by sa liek už vôbec nemal podávať.

Anafylaktický šok vzniká pri preniknutí cudzorodnej látky priamo do krvného obehu. Napríklad vstreknutie cudzorodného séra, pichnutie včelou alebo osou. Prejaví sa veľmi rýchlo po styku s alergénom. Liečebne sa pri tomto stave podávajú kortizonoidy, adrenalín a antihistaminiká.

Alergické ochorenia sú veľmi časté. Nadobúdajú v poslednom čase mimoriadny význam, pretože sa výskyt v populácii neustále zvyšuje.

Prichádza JAR a s ňou aj...

*...kvitnutie stromov a tiež
oslavujeme...*

*...21. marca – Medzinárodný deň
lesov*

Stromy, ako všetci dobre vieme, sú zdrojom kyslíka, ktorý je pre našu existenciu veľmi potrebný. Štúdie ukázali, že ročná spotreba dospelého človeka je 330 kilogramov kyslíka. Pre predstavu, taký 100 rokov starý dub produkuje za hodinu 17 kg kyslíka, čím zabezpečuje ročnú spotrebu 10 ľudí.

Lesy sú našim dedičstvom, ktoré nám nadelila matka príroda. Svojou majestátnosťou a rozlohou sa vypínajú takmer po celej našej krajine. Zabezpečujú domov a úkryt širokej škále živočíchov a rastlín. Je veľká škoda, že práve tento fakt si mnoho ľudí neuvedomuje. V roku 2018 sa na Slovensku vyťažilo približne 9,6 miliónov metrov kubických dreva. V porovnaní s rokom 2014 ide o dvakrát väčší nárast spotreby. Človek by čakal, že po tak veľkej kalamite, ako tá, ktorá zasiahla v roku 2004 Vysoké Tatry, si budeme naše prírodné bohatstvo chrániť o niečo viac. Stále sa však medzi nami nájdu ľudia, ktorí napriek všetkým zákazom nezákonne vyrubujú stromy aj vo vysoko chránených oblastiach. Našťastie, existujú rôzne organizácie a kampane pre výsadbu nových stromčekov a ochranu lesa.

Jednu z takýchto kampaní zrealizovala v roku 2018 aj spoločnosť Lidl, ktorej sa podarilo spolu s dobrovoľníkmi vysadiť okolo 185 000 nových stromčekov, za čo sme im nesmierne vďační. Naše lesy predsa len potrebujú našu pomoc. Malo by to byť vzájomné. Oni nám poskytujú kyslík a my by sme im mali zabezpečiť vhodné podmienky pre ich existenciu a rast. Lenže väčšina ľudí to robí naopak.

Dreviny	Január	Február	Marec	Apríl	Máj	Jún	Júl	August	September	Október	November	December
Baza čierna												
Borievka												
Borovica												
Brest												
Breza												
Buk												
Cyprus												
Dub												
Gaštan												
Hrab												
Jaseň												
Javor												
Jelša												
Lieska												
Lipa												
Olivovník												
Orech												
Pagaštan												
Pajasan												
Platan												
Tis												
Topoľ												
Víňa												

© Naturalminevita

Vidia v stromoch peniaze a miesta kde rastú sú pre nich len ďalšie stavebné pozemky.

Dovoľte mi citovať jedného neznámeho autora, ktorého myšlienka ma zaujala: „Keby stromy vysielali wifi signál, ľudia by ich sadili všade. Aká škoda, že produkujú len kyslík, ktorý dýchame.“ Myslím si, že tento autor tiež chápal situáciu dnešnej doby. Ľudia a hlavne mladá generácia vníma prírodu ako samozrejmosť, ale už nevidia tie súvislosti. Stromy v lete poskytujú tieň, vďaka nim rastú rôzne druhy húb, ktoré s nimi žijú v symbióze, mestá sú rozpálené horúčavou a zamorené smogom, pretože tam nie je toľko stromov, ktoré by ten vzduch čistil. A čo je horšie, ak to takto pôjde ďalej, za pár rokov nebudeme mať čo dýchať.

A. Čupková, IV.Z

Na našej planéte pokrývajú stromy až 31% z celkovej rozlohy pevniny. Toto percento sa bohužiaľ vďaka nám, ľuďom, pomaly znižuje. Neuvedomujeme si, ako veľmi stromy potrebujeme a namiesto toho, aby sme si ich chránili, ich dennodenne bezhlavo ničíme a vyrubujeme. Zabúdame, že aj vďaka nim žijeme a máme čo dýchať. Stromy totižto majú výnimočnú schopnosť tvoriť kyslík, ktorý dýchame a pohlcovať oxid uhličitý, ktorý vydychujeme. Vytvárajú pre nás oázy tieňa, chládku a odpočinku. Živia nás svojimi plodmi, blokujú vietor, a tak nás chránia. My si ich však nevážime a vďaka nám ročne ubudne viac ako 15 miliónov hektárov lesa.

Prečo to tak vlastne je? Dôvodom je naša ľahostajnosť... Sme veľmi sebeckí voči prírode, ktorá nás udržiava pri živote. Krmíme ju plastami, vyrubujeme lesy pre našu potrebu a ničíme všetko, čo nám príde pod ruku. Je to smutné, že nevieme pochopiť, čo spôsobí odpad, ktorým znečisťujeme prírodu.

Kedysi naša príroda vyzerala inak a bola zdravá. Z rozprávania mojich starých rodičov viem, že kedysi boli naše lesy čisté a útulné... Ako čas plynul, ľudia prestali používať zdravý rozum a namiesto toho, aby lesy udržiavali a chránili, zoberú bager, vyrúbu les a postaví hotely. A toto sa deje čoraz častejšie a ja sa pýtam samej seba Kam toto všetko speje? Myslíme my vôbec na našu budúcnosť? Myslíme na budúce generácie, ktoré možno už ani nebudú poznať taký les, ako poznáme my? Ak to takto pôjde ďalej a ľudia budú čoraz viac nenávisťne vyrubovať lesy, bojím sa, že moje deti nebudú vidieť les, ako ho poznáme my, ale ako smetisko. Budú vidieť len prázdne miesta, kde kedysi rástlo plno stromov, ale teraz tu už nič nie je. Len rúbanisko...

Povedzme si úprimne... Sme ochotní niečo zmeniť na tom, čo sa deje so stromami? Sme ochotní aj my prejavíť trochu lásky našej prírode? Alebo budeme len čakať, kým všetky stromy nevyrúbeme a nezničíme? Budeme čakať na to, kedy už nebudeme mať pomaly čo dýchať, pretože z lesa sa stane ďalšie hotelové centrum, ktoré je mimochodom rovnaké ako všetky ostatné? Nie sú naše lesy oveľa vzácnejšie než kopa tehál, ktoré sú aj tak všade kde sa pohneme?

D. Dlhopolčeková, IV.Z

Som človek, ktorý veľmi rád chodí do prírody a kochá sa tým, čo Boh stvoril. Je to naozaj neskutočné, ako všetko dokonale funguje a zapadá. A ešte sa to aj krásne počúva, hoci zafúka len jemný vietor a o krátku chvíľu počuť šum lístia a trávy. Je to niečo ako symfónia, ktorá nepotrebuje dirigenta. Jednoducho spieva a zvoní tak, ako dokáže a ako ju vietor usmerňuje.

Dnes je ten deň, kedy budeme oslavovať prítomnosť jednej z najdôležitejších zložiek prírody. Sú to stromy. Tie mohutné žive stĺpy, ktoré vdychujú život a svojimi konármi sa snažia dotknúť slnka.

Je to zložka prírody, ktorá ponúka to najpríjemnejšie miesto odpočinku, načerpania síl, nadýchanie sa čerstvého vzduchu a dokonca aj domov pre vtáctvo a iné zvieratá. Je to nádherný stroj, ktorý funguje úplne dokonale a bez chybičky. Alebo inak povedané fungoval, kým neprišiel človek a nezačal túto nádheru ničiť na vlastné účely.

Od každej staršej generácie počúvam, akí sú vďační, že ich nečaká to, čo čaká nás. Veľa médií a odborníkov straší, čo nastane, a tie problémy sú globálne. Toto sa deje len pre to, ako sa správame ku všetkému, čo nám naša Zem dala. Je to veľmi smutné, ako ľudia pre peniaze ničia nie len stromy ako také, ale aj všetko čo v nich žije. Verím, že všetci túto skutočnosť poznáme a netreba si ju opäť pripomínať.

V tejto chvíli sa možno sami seba pýtate, čo teraz? To je otázka! Myslím si, že existuje mnoho spôsobov, ako môžeme danej situácii pomôcť a budem veľmi rada, ak sa akokoľvek do tohto „projektu“ zapojíme, aby sme vrátili to, čo sme si vzali.

Zároveň by som chcela poďakovať všetkým ľuďom, ktorí sa do týchto organizácií zapájajú alebo ich dokonca vytvárajú. Robíte veľkú službu pre nás a aj pre našu budúcnosť.

T. Čatlošová, IV.Z

Väčšina z vás mi dá za pravdu, že žijeme v dobe, v ktorej sa veľmi dbá o ekológiu a z mnohých strán, či už ide o organizácie alebo známe osobnosti, počúvame o dôležitosti správania sa k našej zemi šetrne, a ochrana stromov nie je výnimkou. Veď pre nás produkujú životne dôležitý kyslík a pohlčujú oxid uhličitý, poskytujú život rôznym živočíchom, vďaka svojim koreňom zabraňujú zosuvom pôdy a zachytávajú nadbytočnú vodu, a tak napomáhajú v boji proti záplavám. Stromy sú nenahraditeľné tým, že nám poskytujú rôzne ovocie či orechy a v neposlednom rade si z nich človek dokáže vyrobiť veľa potrebných vecí, ako napríklad papier či nábytok.

Konzumný spôsob života, a možno vlastná neinformovanosť či nezaujatosť nás doviedla k tomu, že prebieha veľké odlesňovanie a plytvanie tohto obnoviteľného zdroja. Samozrejme, je ťažké zachrániť a napraviť spôsobené škody naším pohodlným život, no už len používaním recyklovaného papiera alebo obmedzením kupovania výrobkov s palmovým olejom môžeme našou maličkosťou prispieť k zlepšeniu tohto stavu.

Spomínam si, ako som v detstve chodila na prechádzky do lesa a ochutnávala lesné plody s mojím otcom. Keď sa však dnes môj pohľad upriami na miesto týchto spomienok, je vidieť už iba rúbanisko. Veľmi by som si preto želala, aby sa povedomie o dôležitosti pľúc našej planéty dostal do všetkých sŕdc. Nech aj našim budúcim generáciám tu zanecháme dostatok tohto zeleného pokladu.

Som však presvedčená, že situácia sa určite zlepší. Napríklad, niektorí vysokoškoláci si po ukončení univerzity namiesto písanie svojho mena s titulom na chodník pred školou zasadia na pamiatku strom. No nie je to krásne?

Verím, že som vo Vás vzbudila záujem o túto problematiku a sami si uvedomíte dôležitosť výsadby stromov. Zároveň vás povzbudzujem k tomu, aby ste šírili osvetu svojím vlastným životom. Počula som už aj o tom, že ľudia pri narodení svojho dieťaťa zasadia strom a aj tak touto maličkosťou prispievajú k lepšiemu životu tu na zemi. Poďme do toho!

P. Večerková, IV Z

28. marec

DEŇ UČITEĽOV

Práve teraz je čas, aby som sa k Vám prihovorila v mene žiakov tejto školy.

O krátku chvíľu tu máme 28.marec - Deň učiteľov. Táto doba, kedy sa musíme stretávať s vážnou chorobou, nám obrátila celý rok naopak. Naučili sme si viac vážiť jeden druhého, zdravie je nám väčšou prioritou. V mene všetkých žiakov sa Vám chcem teraz poďakovať. Za každú chvíľku strávenú s nami, za všetko, čo ste nás naučili a za všetko, čo nás ešte len naučíte.

Poďakovať sa Vám, učiteľom tejto školy. Za všetky trápenia, úsilia, obete, za všetko poučné. Práca učiteľa má radostné, ale aj ťažké chvíle. Ved' ste nám v škole ako otec, mať, preto si Vás budeme navždy pamätať. A práve teraz Vám chcem z úprimného srdca popriať, aby sa tie ťažké chvíle z Vášho povolania vytratili a aby tých šťastných bolo čo najviac.

Ku Dňu učiteľov Vám želám veľa síl, pozitívnej energie, množstvo tvorivých nápadov a radosti zo svojich žiakov.

Preto tento deň patrí Vám. To všetko Vám prajú žiaci Vašej školy.

Dominika Vyšná, I.PSA

... dôležitá je však aj škola života, ktorá nemá prázdniny

...tieto slová sa stali inšpiráciou k môjmu zamysleniu sa nad významom školy a života. Aké posolstvo nám chce významný pedagóg Jan Amos Komenský v tomto citáte odovzdať? Podľa mňa sa v týchto slovách nachádza celá podstata nášho bytia.

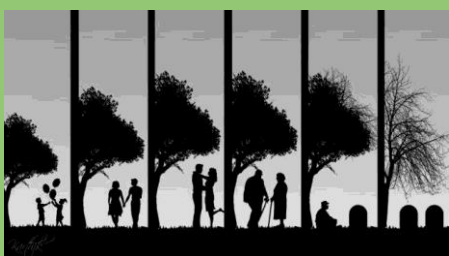
V škole sa dlhé roky učíme základy rôznych vedných disciplín. Vieme, že z čoho sa skladá bunka, či ako funguje ľudské srdce, ale koľkí zo žiakov vedia, ako majú ľúbiť samého seba, ako sa majú správať úctivo k ich rodičom alebo ako môžu udržiavať vyspelé priateľské a partnerské vzťahy?

Žijeme v rýchlej dobe, kde sa ľudia chcú presadiť, konkurencia je veľká a na mladých ľudí je vyvíjaný čoraz väčší tlak. Práve tieto faktory sa môžu podľa niektorých odborníkov podpísať pod pribúdajúci počet mladých, ktorí trpia depresiami úzkostnými poruchami či závažnejšími psychickými chorobami. „Platí to pre sociálne médiá aj vzdelávací systém, kde sú neustále kladené nové nároky,“ myslí si odborník na pediatrickú psychiatriu Helde Tolsvig Bjerre. Najnovšie štatistiky hovoria, že depresia celosvetovo postihuje viac ako 300 miliónov ľudí a na Slovensku je to viac ako 300 tisíc.

Prečo nás v škole nenaučia ako bojovať s depresiou? Myslím si, že každý človek na tomto svete prežíva určité trápenie. Takmer každý mladý človek je stratený v sebe samom, pretože nás v škole neučia ako adekvátne žiť život. V škole nás pedagógovia dokážu naučiť teóriu a mravné zásady, no ako žiť život nás dokáže naučiť len život sám. Kým máme v škole prázdniny, život stále pokračuje, a preto škola života nepozná prázdniny. Učí nás bez ohľadu na to, či máme prázdniny alebo nie. Častokrát sa dostaneme do depresie, no musíme sa naučiť ľúbiť sa a stať sa silnejšími ako kedykoľvek predtým. Časom sa naučíme zdolať aj tie najnepríjemnejšie životné výzvy.

Ja som presvedčená o tom, že každá negatívna udalosť v našom živote slúži pre ponaučenie. Je len na nás, akou cestou sa vyberieme, či budeme život len prežívať alebo žiť naplno. Nezúfajte, ešte stále nevíete, čo pre vás život chystá.

S. Švidroňová, III.Z

Za posledný rok sa na Slovensku, ale aj na celom svete veľa zmenilo. Pandemické opatrenia pozatvárali niektoré menšie obchody, kiná, bary, reštaurácie a kozmetické salóny, ľudia prestali zo strachu cestovať, cestovné kancelárie sa taktiež zatvorili a v dôsledku toho prišlo veľa ľudí o prácu.

Aj keď sa štát snažil ľuďom pomôcť rôznymi úpravami zákonov a novými nariadeniami, či dokonca finančnou podporou, dostatočne to nevyriešilo ťažkú situáciu ľudí. Mnohým sa ich spôsob života zmenil od základov.

A práve tu sa chcem dostať k téme „škola života“. Čo má človek robiť v takejto situácii? Ako sa má zachovať? Má čakať, kým sa to všetko nevyrieši samo? Môj starý otec niekedy hovorí: „Život ťa naučí!“ Škola života nepozná prázdniny. Zatiaľ čo v škole máme prázdniny, v živote to tak nie je. Cez školské prázdniny, či už jarne, veľkonočné, letné alebo aj zimné máme čas na oddych, môžeme na chvíľu zabudnúť na školské povinnosti a bezstarostne si užívať čas prázdnin. Škola života však takto nefunguje. Človek sa učí celý život.

Možno súhlasiť s výrokom Suleymana I, ktorý povedal: „Život je škola, v ktorej neúspech je lepším učiteľom ako úspech.“ Znamená to, že keď sa nám niečo nepodarí alebo nie sme v niečom úspešní, musíme znova skúšať a snažiť sa uspieť. Niekedy aj niekoľkokrát. Dôležité však je, aby sme sa nevzdávali hneď na začiatku, ale snažili sa dovedy, kým sa nám to podarí.

Podľa môjho názoru je škola života veľmi dôležitá. Učí nás bez poučiek a rovníc plávať, aj keď nás takpovediac hodia do vody. Napriek tomu, že je to niekedy ťažké, naučíme sa veľa vecí o sebe samom. V budúcnosti budeme vedieť zvládať životné situácie lepšie.

Chcela by som spomenúť reportáž, ktorú som videla nedávno v médiách. Človek, ktorý prišiel o prácu kvôli pandémie sa musel naučiť robiť niečo celkom iné. Nebol to vôbec mladý človek, napriek tomu sa musel prispôbiť a naučiť sa veľa nových vecí.

Dnes vidíme veľa svetlých príkladov – doktorov a zdravotné sestry, ktorí nepracujú tak ako predtým. Často sú aj v ohrození života a robia aj nad rámec svojich povinností. Nie je to pre nich bežný život, ktorý viedli pre pandémiu. Toto je len jeden z mnohých prípadov školy života, kedy musí človek dosiahnuť dno svojich síl a preukázať odvahu.

Myslím si, že škola života naozaj nepozná hranice. Nevieme, kedy sa táto pandémia skončí. O mesiac, o dva alebo o rok? Kedy si oddýchnu ľudia v prvej línii? To nikto nevie, pretože je to život a v živote nevieme, čo bude o mesiac, či zajtra.

A snáď si predsa len z času na čas v ňom užijeme aj prázdniny...

T. Jezná, III.Z

S nadhľadom a so štipkou humoru

Nudím sa! Tento výrok som v živote nevedela pochopiť. Viem pochopiť, že „niečo“ je nudné. Nudná môže byť vyučovacia hodina. Učiteľka v pokročilom veku omieľa celé roky to isté. Súcitím s ňou. Ale nech sa snažím byť k nej akokoľvek ohľaduplná, môj mozog prestáva spracovávať monotónne zvukové podnety pôsobiace na aparáty sídlia po jeho bokoch. Moja pozornosť usilovne hľadá objekt, ktorý ju zaujme a zabráni tak poznámke v žiackej knižke: „Vaša dcéra na vyučovaní zaspala“. Vítaný je každý podnet, ktorý naruší priebeh tejto uspávacej seansy. Ani počasie mi situáciu neuľahčuje. Nízka oblačnosť ešte viac znižuje moju spôsobilosť vnímať, o čom učiteľka rozpráva. Moje uši nezachytávajú žiadny, ani ten najmenší náznak záchrany. A tak začínam hľadiť smerom k oknu. Ťukanie kvapiek dažďa na okennú tabuľu ma hypnotizuje. A obrazce vznikajúce zo zlievajúcich sa kvapiek ma unášajú do sveta fantázie. Do sveta, kde nuda neexistuje. Ved' kto by sa chcel nudiť! Obrazce zanikajú a vznikajú nové. Prestávam byť pasívnym divákom dažďového tanca. Moja predstavivosť začína pracovať. Pohľadom sa snažím kvapku vody vytisnúť z jej predpokladanej dráhy. Snažím sa v predstavách vytvárať nové tanečné variácie pre ladté tanečníčky. Nie celkom sa mi darí. Lebo kým sa snažím jednej tanečníčke myslou vnútiť moju choreografickú predstavu, ostatné tanečníčky, miesto toho, aby počkali, kým aj im budem venovať pozornosť, robia kreácie, ktoré vôbec do mojej choreografie nezapadajú. A ďalšie tanečnice pribúdajú a pribúdajú. Začína ma znervózňovať, že strácam nad celým ansámblom kontrolu. A tak s úľavou precitám na vyučovacej hodine. S potešením hľadím na učiteľku, ktorej, za mesiace pozorovania, ľahko predvídateľné správanie ma upokojuje. Jej záverečná otázka „Kto mi zhrnie, čo som hovorila?“, našťastie, nie je adresovaná mne. Čas ukrajuje posledné minúty vyučovacej hodiny. Konečne záchrana, ktorú neprepočujú žiadne uši! Školský zvonček. Nechápem, ako sa môže niekto nudiť!

Bc. M. Madajová I. MA

Záverečné usmernenia

MATURITNÉ SKÚŠKY v školskom roku 2020/2021

Na základe Rozhodnutia ministra školstva, vedy, výskumu a športu SR o termínoch a organizácii internej časti maturitnej skúšky v šk. roku 2020/21 zo dňa 22.3.2021 dochádza **pre žiakov maturitného ročníka** k nasledujúcim zmenám:

Školské vyučovanie sa končí 14. mája 2021.

Hodnotenie a klasifikácia za druhý polrok (vrátane komisionálnych skúšok pre ukončenie 2. polroka) sa uskutoční na zasadnutí pedagogickej rady najneskôr 10. mája 2021.

Interná časť maturitnej skúšky sa uskutočňuje administratívne.

Viac informácií o administratívnom vykonaní maturitnej skúšky Vám poskytneme operatívne po usmernení zo strany Ministerstva zdravotníctva SR, ktoré rozhoduje o skupinách príbuzných predmetov, ktorých známky sa započítavajú do hodnotenia maturitného predmetu.

ZÁVEREČNÉ SKÚŠKY v školskom roku 2020/2021

Na základe Rozhodnutia ministra školstva, vedy, výskumu a športu SR o termínoch a organizácii záverečnej skúšky v šk. roku 2020/21 zo dňa 22.3.2021 dochádza **pre žiakov v učebnom odbore sanitár** k nasledujúcim zmenám:

Školské vyučovanie sa končí 28. mája 2021.

Hodnotenie a klasifikácia za druhý polrok (vrátane komisionálnych skúšok pre ukončenie 2. polroka) sa uskutoční na zasadnutí pedagogickej rady najneskôr 24. mája 2021.

Záverečná skúška sa uskutočňuje administratívne.

Viac informácií o administratívnom vykonaní záverečnej skúšky Vám poskytneme operatívne po usmernení zo strany Ministerstva zdravotníctva SR, ktoré rozhoduje o skupinách príbuzných predmetov, ktorých známky sa započítavajú do hodnotenia jednotlivých častí záverečnej skúšky.

03/2020-2021
 Zóna ŽET, občasník
 školský časopis
 2. ročník
 Stredná zdravotnícka škola
 Vrbická 632
 031 01 Liptovský Mikuláš